

Sygn. akt I C 844/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: Jakub Korzeniewski

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa H. I. (...) z siedzibą w K.

przeciwko M. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 844/17

UZASADNIENIE

Powód H. I. (...) w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 1591 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwany posiada zadłużenie wynikające z nawiązania z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. stosunku cywilnoprawnego. Powód na podstawie umowy cesji z dnia 19 grudnia 2013r. przejął od wierzyciela pierwotnego wierzytelność wobec pozwanego.

Pozwany M. D. nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie stawił się także na rozprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 lutego 2017r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego, podpisany przez E. H., działającą na rzecz (...) Towarzystwo (...) S.A. W wyciągu tym stwierdzono, że według ksiąg funduszu pozwany posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 1590,11 zł

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 6).

H. I. (...) w K. sporządził pismo z dnia 7 lutego 2017r. zawierające wezwanie pozwanego do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 4).

W dniu 19 grudnia 2013r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę przelewu bliżej nieokreślonych wierzytelności.

(dowód: umowa k. 25 – 27).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaofiarowane przez powoda nie pozwoliły na podzielenie jego twierdzeń.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność przeciwko pozwanemu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że z załączonych do akt sprawy dokumentów nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanego. Powód przedłożył wprawdzie poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy przelewu wierzytelności, jednak w treści tego dokumentu wierzytelność względem pozwanego nie jest wymieniona. Powód co prawda załączył do pozwu wydruk, który stanowić ma zapewne wydruk z wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności, jednakże wydruk ten jest bardzo nieczytelny i zdaniem Sądu nie może stanowić dowodu, iż powód nabył wierzytelność względem pozwanego. Ponadto z wydruku tego nie wynika, by był on integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności.

Nie wiadomo też, czy przedmiotem owej umowy był przelew wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi względem pozwanego. Dowodem na fakt zawarcia wspomianej umowy oraz przejście uprawnień poprzedniego wierzyciela nie jest też wydruk zawiadomienia kierowanego do pozwanego z informacją o przejściu wierzytelności (k. 5). W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie wykazał, aby zawiadomienie takie rzeczywiście zostało do pozwanego wysłane.

Wskazać należy, że w przypadku cesji wierzytelności (której powód nie wykazał – z przyczyn jak wyżej), warunkiem otrzymania należności jest ponadto udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie sygn. akt V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Wskazać należy, iż powód nie przedstawił umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym, ani też dokumentu jej wypowiedzenia, które mogłyby wskazywać na istnienie roszczenia pierwotnego wierzyciela wobec pozwanego.

Dodatkowo wskazać należy na fakt, że powód jest profesjonalnym przedsiębiorcą trudniącym się obrotem wierzytelnościami a tym samym miał możliwość zgromadzenia odpowiedniego materiału dowodowego i złożenia wszelkich wniosków dowodowych już w pozwie. Powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że pozwana nie stawi się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura treści pozwu i załączonych do niego dokumentów pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe i załączył dokumenty mające być przedmiotem postępowania

dowodowego. Liczył się zatem z możliwością powstania uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 k.c. a tym samym z koniecznością przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz